

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Naravni in umetni roji. (Dalje.) — Kako se piramida naredi. — Bolezni dreves. (Konec.)
— Čebeljak. — Naši dopisi.

Naravni in umetni roji.

(Spisal Iv. Jurančič.)

(Dalje.)

Tako narejene roje moramo toraj prenesti na oddaljeno stališče, da čebele svojega prejšnjega prostora več ne najdejo, ter se novemu izletu privadijo. Čebele vračajo se potem tja, od kodar sedaj izlet imajo in tako storijo novo čebelno družino. O pomanjkanji dvojega čebelnega stališča zamoreta dva čebelarja svoje umetne roje zamenjavati, da jih namreč eden k drugemu prenašata. Kdor pa hoče v večjem obsegu čebelariti, naj si napravi dvoje stališče, ker to dobro služi tudi v raznih drugih razmerah, posebno, kjer se je bati velike roparije.

Ali se pa ne more tudi narediti umetni roj, kateri sme na enem in istem stališči ostati, kakor navadni roji? Tudi to se lahko stori, pa najložje z Dzierzonovim panjem dvojčičem. Zraven vsakega močnega panja, kateremu hočemo odvzeti roja, mora biti njegov sosedni panj prazen. Za to skrbeti moramo spomladi pred prvim izletom, da namreč k vsakemu obljudenemu panju praznega zraven postavimo. Proti času rojenja odprimo združevalno veho, da se vadijo čebele na obe strani (skoz oboje žrelo) letati. Da se to hitreje doseže, obrnimo oba panja tako, da bode sedaj prazen panj tam, kjer bil je poprej poln in ta na prostoru praznega. Stare čebele bodo sedaj bolj skoz žrelo praznega panja letale, ker je sedaj ta na njihovem navadnem mestu; mlade pa predigravale bodo pri žrelu prvotnega (polnega) panja, ker imajo tukaj najpripravnější izhod in jih tudi svitloba tu najprej izvabi. Tako bode izlet kmalo na obeh straneh enak. Ako sedaj združevalno veho zapremo in oskrbimo brezmatičnemu panju matico, tako je roj brez vse težave gotov. Če damo takemu roju staro, rodovitno matico, tedaj je v vsakem obziru podoben navadnemu roju, ker ima večidel stare čebele, ktere delo hitro nadaljujejo, ako jim damo le nektare sate.

Imamo pa dva dvojčiča, ki sta vkup postavljena, močna in zelo čebelna, da sta oba sposobna za preganjavce, tedaj lahko to storimo tudi navzgor, namreč v ona panja, ki sta ravno na ta dva položena. K temu naredimo močnemu panju

še eno žrelo in sicer v zgornjem kotu na durih. Mora se namreč odrezati od zunanjih duri zgornji vogel, kateri je najbližji žrelu zgornjega, praznega panja. Tudi lahko samo notranji, zgornji rob na durih zarežemo in jih potem samo nekoliko v panj potisnemo, tako, da zamorejo čebele skoz to zarezo letati. Ako si pa duri nočemo poškodovati, naredimo si namesto njih primerno desko, ki ima na zgornjem, zadnjem voglu žrelo vrezano. Prave duri pa ta čas odstranimo. Da se pri takem ravnanju morajo premakljive duri na dotičnem koncu odstraniti, se samo ob sebi razume. K temu je še dobro, da pravo, navadno žrelo polnega panja nekoliko zmanjšamo, da pada svetloba skoz to novo narejeno žrelo bolj, kakor skoz prejšnje staro in privabi tako čebele, da začnejo tudi tukaj predigravati. Se ve, da se pri tem početju mora tudi brada zgornjega panja odstraniti, da omenjenega v du ih vrezanega žrela ne zakriva.

Ako potem ono v duri vrezano žrelo zadelamo in zgornjemu panju odvzeto brado spet pridenemo, gredo čebele v zgornji panj skoz njegovo pravilno žrelo, katero je le nekoliko višej od onega, ki bilo je vrezano v duri spodnjega panja. Tako se te čebele pridružijo preganjavcu, ki smo ga vzeli spodnjemu, ter djali v zgornji panj. To je že veliko, ako ima umetni roj le nekaj čebel, katere mu gotovo ostanejo, ker so tega izleta vajene. One oskrbijo roju od začetka vsaj najpotrebnejše opravke in skrbe za pomnožitev polka. Vsled zalege, katero damo takemu roju hitro ali čez nekaj dni, postane ljudstvo vsak dan močnejše in z večkratnim dodajanjem zalege tudi lahko povzdignemo ljudstvo k vsaki spoljubni moči. Zalege pa, se ve, da ne sme se dajati več, nego je tak roj obsesti in greti zamore.

Pri posamezno postavljenih panjih zamoremo še tudi preganjavce na enem in istem stališču narejati tako, da izlet starca delimo, t. j. da pomaknemo starca na eno, preganjavca postavimo pa na drugo stran. Tako se čebele potem delijo, pol pridruži se jih preganjavcu, druge ostanejo pa starcu. Če se pa delijo neenako, da jih potem gre preveč k starcu nazaj, tedaj mora se pa preganjavec pomakniti bolj proti starčevem mestu.

Pri panjih spremakljivim satovjem je to enako, ali dobi matico preganjavce, ali ostane starcu, ker zamoremo roju, ako je potreba, sestaviti popolno delo iz zalege, medu in praznega satovja, da je potem celo enak izrojenemu starcu ali takemu, kateremu smo odvzeli matico. Drugače je, ako zaradi nesposobnosti stanovanja ali zavolj pomanjkanja satovja ne moremo roju dela sestaviti, da mu morebiti le kak sat z zalego zamoremo nekoliko pritrditi. V tem slučaju mora dobiti matico oni del, kateri si mora satovje sam delati, in to je preganjavec; ker brez matice čebele nič ali le malo delajo in še to večidel trotovo satovje, katero je v vališču, kakor je znano, škodljivo. Pri starcu pa začasna zguba matice ne uzročuje nikakove škode, temveč še le koristi, ker starec peča se bolj z napolnjevanjem svojega dodelanega satovja in ravno pri tej priliki dobi vsak dan več praznega satovja za odlaganje medu, kakor namreč mlade čebele ena za drugo celico zapustijo. Potem še zna tak starec oddati v kakih 14 dneh enega ali več rojev na naravni ali na umetni način.

Do sedaj govorili smo zmiraj še le o tem, kako ravnati z umetnimi roji zarad obstanka njihovih delavk. Kako pa sedaj dalje z rojem, od kod bo dobil pa matico? Iz panjev s premakljivim satovjem delajo se preganjavci na razne načine. Najpriprostejši in najgotovejši je ta, da izvzamo sat za satom, vjamemo matico in ji pridenemo dostojno množino čebel. Pri panjih dvojčičih se matica lahko in brez zamude vjame, ako na enem koncu panj odpremo ter jo zapodimo z dimom in nekoliko

ropotanjem k drugemu koncu; ako tukaj panj hitro odpremo, dobimo jo gotovo na enem prvih satov. Da matica prebiva le na satih, v katerih je zalega, je znano, toraj morajo se taki bolj opazovati pri lovljenju matice. Težje vloviti jo je iz panjev, kateri se odprejo samo na eni strani, ker matica vedno dalje beži, ko satovje odjemamo; tako nas včasih primora vse satovje izvzeti in še le na zadnjem jo dobimo.

S pomočjo rodovitne matice, katero spomladi po naključju dobimo iz kakega skoz zimo po gladi ali mrazu skoraj celó oslabljenega panja, lahko narejamo roje že prav zgodaj, postavim h koncu aprila. Potrebno je le nekoliko čebel vkup pomesti iz raznih panjev, jim dati tako matico, ter tako narejenega roja prenesti na oddaljeno stališče. Tako si zamoremo na tak način osirotene matice ohraniti.

Dobro je, če nismo čebel nekoliko v brezmatičnem stanu na to pripravili, da matico zapremo na nekaj dni. Ako nimamo časa, da bi matico o pravem času izpustili, zaprimo matično hišico s tenko voščeno ploščico, da potem čebele matico same izpustijo. Dobro je dati takemu roju precej sat z zalego, da ga k pogumu spodbudimo in na stanovanje bolj navežemo, ker tako slabo ljudstvo rado panj zapusti. Se vé, da se mora tako zgodnjemu roju dati tudi dovolj praznega in medenega satovja.

(Konec prihodnjic.)

Kako se piramida naredi.

(Ch. J.)

Piramida je jedna tistih drevesnih umetno narejenih podob, katera se sme, bodi si gledé lepega pogleda, bodi si gledé njene pripravnosti, nar bolj gorko priporočevati. Lepo in pravilno v podobi piramide izrejeno drevo je prava in resnična krasota vsacega vrta. Dobro odgojena in dobro obvarovana piramidna drevesa se odlikujejo z zgodnjo obroditvijo in lepim popolnim sadjem.

Kakošno pa naj bo pravilno odgojeno piramidno drevo?

Piramida ima srednje navpično deblo, pri katerem se stranske veje že kakih 30 do 40 cm nad zemljo pričnejo in so kolikor mogoče enakomerno okrog glavnega debla razdeljene. (Glej podobo 1.) Spodnje veje morajo narbolj izrastene in razvite biti, druge veje in mladike proti drevesnem vrhu se počasi pomlade in primerno prikrajšujejo, da drevo potem pravo piramidno podobo dobi. Piramidna podoba se narbolje uporabi pri hruševih drevesih; imamo pa tudi nekaj vrst jablan, ki so za tako podobo prav pripravne. V naslednjem hočem poskusiti kolikor moč natančni popis o izgoji piramidnega drevesa priobčiti.

Pred sabo imamo enoletno požlahtnenje z nekako 1 m dolgim odgonkom. Opazujmo razna očesca na tej mladiki, videli in prepričali se bomo, da so spodnja očesca narmanj razvita in narbolj zanikerna, srednja so že boljša, a zgornja očesca s končnim očescem vred so nar krepkejša in nar bolj razvita. (Glej pod. 2.) Po

Pod. 1.

naravnem vplivu so nar zgornji popki od *a* do *b* za poganjanje nar bolj ugodni, med tem ko so spodnji do *c* že slabiji in nar spodnji do *d* večkrat nič ne poženejo. V učnih knjigah za obrezovanje dreves pa se glasi: enoletni odgonki se z ozirom na njih moč odrežejo do tretjine ali polovice njih dolgosti. — Spredaj smo rekli, da naj bodo spodnje veje pri piramidi 30 do 40 cm od tal. Če, postavim, odrežemo enoletno mladiko pri *a*, bodo vsled tega zgornji 4—5 popkov prav močno pognali, nasprotno bi spodnji slabo ali prav nič ne pognali in naše drevesce bi bilo v jeseni tako, kakor kaže podoba 3. Ako pa požlahtnjenje pri *e* (glej pod. 2.) odrežemo, dobilo bo v jeseni drevesce tako podobo, kakor kaže podoba 4. S takim obrezovanjem prišli smo z napravo ali priredbo piramidno izrastenega drevesa.

Pod. 3. Za piramido odločeno drevo v pomladi napačno obrezano. Spodnji odgonki I, II, III in IV, morali bi biti nar bolj razviti, pa so vsled predolge puščene srednje mladike zaostali.

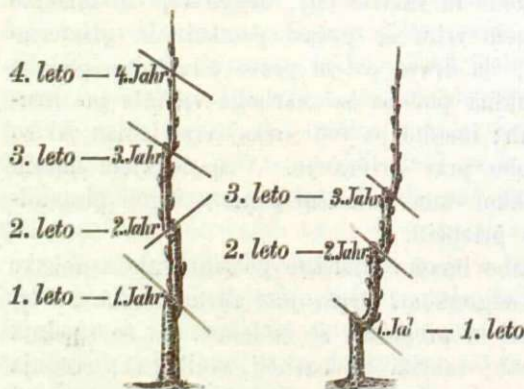
Pri izvršitvi tega obrezovanja imamo pa še ta le pravila: 1. Rez se mora nad očescem tako narediti, da v primeri s cepilno rezjo ravno nasprotno stoji (glej pod. 4.); *a* je cepilna rez, *b* pa narejena rez nad nar zgornjim očescem; ako se tega pravila držimo, bo tega nasledek, da bo glavna mladika naravnost v kviško rastla. 2. Nad odbranim očescem pusti se še kratek konček glavne mladike, (glej pod. 4 c). Ta ostali del ima namen, da se mladika, ki iz narzornjega popka požene, dokler je še brezlesna, k njem priveže, da bolj gotovo ravno na kviško raste. Ta puščeni konec se še tisto poletje lahko pa gladko odreže.

Drugo leto pa je z obrezovanjem že precej lažje postopati in pametni sadjerejec to brez težave pravo mero za obrezovanje dobil. Naš glavni namen mora biti, da veje na enakomerno oddaljenost in razvijanje pripravljamo, sedaj že moramo paziti, da bodo spodnje, sedaj že dveletne veje enako mero sadnega lesa si pridobile.

Način gledé nastavljanja vej na drevesu mora tak biti, da zrak in svetloba v obilnej meri v notranje dele drevesa pritji moreta.

Pod. 4. Za napravo piramide pomladi pravilno odrezano drevesce.

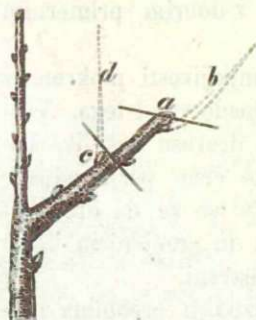
Pod. 5. Pravilno odrezana srednja mladika. Pod. 6. Nepravilno odrezana srednja mladika.

Da pa zamoremo pri drevesu vse to doseči, poprimimo se sledečih sredstev.

Glavno mladiko v pomladi zopet odrežimo in sicer tako daleč nazaj, da bomo brez skrbi, da iz zgornjega popka močna mladika požene, katero bomo za podaljšanje debla imeli. Spodaj sedeči popki bodo vsled takega obrezovanja primorani pognati. Te mladike nam dajo drugo vrsto vejic. Pri odrezanji glavne mladike moramo paziti, da je rez unej prejšnjega leta ravno na nasprotni strani. Tako dobimo ravno deblo (glej pod. 5.) Pri podobi 5. je srednja mla-

dika pravilno odrezana, a podoba 6. nam kaže triletno, pa vselej napačno odrezano srednjo mladiko.

Zdajci prestopim k stranskim vejam. Tudi te se z ozirom na njih močno rast prirezujejo in krajšajo. Prirezuje se vedno nad onim očescem, ki je vun obrnjeno, odrastki iz končnih popkov so v podaljšanje vej. Kako naj se pa te mladike odrezujejo ali na dolgo ali kratko, o tem pa ne moremo kaj gotovega določiti, ker se obrezovanje teh mladik vedno po rasti one vrste sadja ravna; da se pa vendar le nekak navod k temu dá, pustimo veljati pravilo, da se te mladike za jedno tretjino njih dolgoti prikrajšajo, (glej pod. 4., črtice kažejo mesto, kje naj se mladike odrežejo). Dalje moramo se pa pri tem obrezovanju vedno na piramidno podobo ozirati, zategadelj moramo zgornje veje bolj obrezovati, kakor spodnje. Očesca, nad katerimi mislimo odrezati, se morajo skrbno vsakega poškodovanja varovati. Vedno moramo vediti, da bo ona mladika, ki iz končnega popka požene, v podaljšanje veje ali vejna srednja mladika; tudi popkove podobe na mladikah ne smemo iz oči pustiti. Rekel sem, da se mora vselej nad vun stoječim popkom odrezati. Pod. 7. kaže pri *a* prav narejeno rez in odgonek *b* kaže naravno podaljšanje stranske vejice; če bi se pa mladika pri *c* odrezala, bi odgonek dobil navpično rast, kakor pri *d*, tako bila bi piramida pokvarjena. Iz tega smemo sklepati, da je lepa podoba piramidno izrastenega drevesa le od izvolitve končnega popka, iz katerega pognala mladika podaljšuje vejo, odvisna.

Pod. 7.

shranitelj prihodnjega in bogatega sadnega blagoslova. Vsak častiti bralec bode sprevidel, da je pri obrezovanju in ravnanju tega lesa treba paziti in to delo s posebno skrbnostjo izvrševati. Do sedaj obravnaval sem le pomladno obrezovanje piramide; za razvitek sadnega lesa je pa poleg pomladnega tudi poletno obrezovanje velike važnosti.

Poletno obrezovanje ni družega, kakor prikrajšanje ali odščipanje še zeliščinih poletnih odgonkov. S takim odščipanjem se preobširna rast naenkrat pretrga, in pripravljena množina soka se onim na mladiki ostalim očescem odmeni. Velikokrat pa zgornji popek prikrajšenega izrastka iz nova požene; treba ga je zopet odščipniti. To en ali dvakratno ščipanje ima edino le namen, sok spodnjim delom, ki so za sadne vejice odmenjeni, nazaj potisniti, kar pa bolj močno reditev popkov in naredivitev sadnih očesec pouzroči.

V petem in šestem letu po požlahtnenji se bo piramidna podoba drevesa dobro razvila in drevo bo imelo obliko, kakor kaže podoba 1. Od sedaj nadaljno pomladno obrezovanje loči se od prejšnjih v tem, da se podaljševalna (srednja) mladika najmlajših stranskih vej prav na kratko obreže, in od zdaj naprej, vsako

naslednje leto do narbližnjega očesca pri prejšnji rezi prikrajša. Glavna mladika (vrh) se pa tako oskrbuje, kakor je bilo spredaj rečeno. Prava naloga obrezovanja je, da se podoba v pravilnej obliki ohrani. Drevo doseglo je starost, v katerem začne sad roditi. Veje so dorastle, do zdaj močni lesni odgon pojenjuje, tako da je včasih treba le vršičke vejam prirezati, da drevo zopet močno lesno rast doseže.

Bolezni dreves.

(Konec.)

4. Bolezni peres.

a) Bledica. Pri tej bolezni postaja perje blede. Vzroki so isti, kakor pri raku in ožigu; tedaj naj se tudi oni pripomočki uporabijo. Pa večkrat provzroči bolezen tudi preobilni sok v drevesu, kar se da odpraviti, ako se naredi meseca maja več precej globokih zarezov v steblo; navadno se tudi to imenuje „žilo puščati“. Preobilni sok izteče in perje dobi zopet naravno barvo. Tudi polivanje perja z železnim v vodi raztopljenim vitriolom je dober pripomoček.

b) Previjanje (kodranje) perja. Pri breskvah posebno se ta bolezen večkrat nahaja. Vzrok je preobilno gnojenje, ali pa hitra sprememba vremena, tako da se vsled tega sok v drevesu prehitro pomnoži. Pripomočki zoper to bolezen še niso sicer znani, vendar se pride bolezni več ali manj v okom z dobrim, primernim obdelovanjem zemlje. Bolna peresa naj se vsa odstranijo.

c) Prigor. Vsled vročega, suhega vremena in pomanjkljivosti mokrote v zemlji, postane pri hruškah perje večkrat rujavo-pikasto in odpade vsled tega. Večkratno polivanje perja z vodo, kakor tudi prilivanje pomanjša drevesu nekoliko bolezen, vendar nemamo tudi za to stalnega pripomočka. Tako črno perje odpade večkrat samo in se potem z novim nadomesti; vsled tega trpi se ve da drevo in more tako razvijati. Kasneje pa se drevesu s pomladenjem in gnojenjem lahko se ne pomaga, tako da se bolezen za prihodnje leto lahko odstrani.

d) Mana in medena rosa. Vsled velike vročine izpuhti preobilna mokrota iz soka, ki se vsled tega zgosti. Tak sok, ki ima mnogo sladkorja v sebi, prevleče potem perje, na katerem se posebno, ker jim je takova hrana najljubša, pernate uši rade udomačijo. Večkrat se nahajajo na takem perji tudi bele gljivice, ki jih „medeno roso“ imenujemo. Take mladike naj se odlomijo, perje pa osmuka; to je najboljši pripomoček. Sicer pa pomaga tudi plinova ali pa milnata voda. Večkrat stori pa nebo z obilim dežjem človeku to ljubav.

5. Bolezni sadja.

a) Notranja gnijlost sadja. Pri debelem sadji zaostaja posebno v pecelnovi jami v mokrih letih več časa mokrota, ki zleže do pešk, in sad začne gnjiti. A večkrat gnijje sadje zaradi tega, ker segajo korenine v kako gnojnico ali pa, ker se nahaja kakoršna koli mrhovina blizu korenin. Nekatero sadje je tudi že po naravi podvrženo gnjilobi. Ako izvira bolezen iz korenin, naj se vzrok te bolezni odpravi; sicer pa naj se drevo na vsak način precepi.

b) Steklenost. Pri mladih drevesih postane posebno v prvih letih njih rodovitnosti sad jako trd, njegova koža svitla in steklu podobna. Tako sadje se kasneje navadno samo od sebe zboljša.

e) Pikasto sadje. Večkrat dobi sadje, prej nego je zrelo, več pik na koži. Meso postane vsled tega rujavkasto in dobi grenek okus. Temu je velikrat krivo gnojenje s frišnim gnojem, kar se lahko opušča. Ako je pa drevo že po naravi tako, da postane sadje rado pikasto, tedaj naj se tako odstrani in z boljšim nadomesti, kajti pikasto sadje rado gujije in se ne dá dolgo časa hraniti.

6. Poškodovanje dreves po toči in nevihti.

Ako je bilo drevo po toči ali snegu tako poškodovano, da ima vsled udarecev veliko ran, ako so bile odbite mladike in veje, morajo se rane precej gladko obrezati in dobro s cepilnim voskom zamazati. V prihodnjem letu naj se drevo pomladi; v nekoliko letih dobi zopet nove krepke mladike in ostane dolgo časa plodno. Ako se puščajo drevesu ranjene veje, bode drevo, ako ravno se rane zacelijo, težko več tako plodno; vrh tega bi znalo to biti podlaga drugim boleznim.

Tudi vetrovi delajo veliko škodo drevju; včasih odpade veliko sadja, še celo veje se odcepijo od stebela. Slabeje in starše je drevo, večja je tudi škoda, ker se takemu drevesu veliko težje zacelijo rane, nego mlademu in krepkemu. Dobro je tedaj, da se veje takih starih dreves podprejo, ali pa s spojko zvežejo. Rane, ki nastanejo, ako se veje odcepijo, se morajo gladko obrezati in dobro zamazati, da ne nastanejo iz tega še večje nove bolezni.

F. K.

Čebelnjak.

Kdor hoče čebele rediti, mora tudi svoj čebelnjak imeti; tega čebelar ravno tako potrebuje, kakor kmet svojega hleva in skednja, in rokodelec svojega orodja. Najboljši kup si ga narediš, če ga nasloniš na steno in pod streho svojega pohištva. Tak čebelnjak je že dober za začetnika v tej reji in veliko modrejši je, da si takega priprostega narediš, kakor da bi svoje panje postavljaj v tuj čebelnjak. Nikoli ni dobro, če je več gospodarjev v eni hiši in več gospodarjev v enem čebelnjaku. Posebno je to zelo neugodno ob času rojenja, kajti pripetiti se zna, da dva ali več rojev skupaj sede, in če ravno ob priliki rojenja ni bilo nobenega človeka zraven, čegav bo potem? Iz katerega panju je zletel? Tega natanko določiti nobeden ne more, ker so čebele vse enake in zraven se lahko pripeti, da je eden izletelih rojev pobegnil v daljni gozd.

Kdor si pa more narediti popoln čebelnjak, naj bo tak, da ne bo premajhen za 12 do 15 panjov, pa tudi ne večji, kakor za 40 panjov; če bodo dobra leta, vsaj ga tedaj še lahko zveksaš in prideláš, kolikor ga ravno potrebuješ.

Izberi za čebelnjak pripraven kraj blizu svoje hiše, da moreš večkrat svoje čebele obiskovati in ob času rojenja lažje na roje paziti. Tisto mesto ne sme biti na vetru; posebno škodljiv je mrzli jutranji veter o zimskem času. Pred čebelnjakom ne sme biti visokih dreves, ki neugodno senco delajo; nasprotno pa so mlada drevesca poleg čebelnjaka pri rojenju prav ročna. Med drugimi drevesi priporočajo posebno kutno in smreko, ker obedve ti drevesi imate goste veje ter listje ali igle. Boljša je še skoro smreka. Tu znal bi pa kdo ugovarjati, da je smreka zelo škodljivo drevo na vrtu. Da istina je to; vsaj pa ni treba, da bi smreke na vrtu rastle, temveč se za čas rojenja pred čebelnjakom vsade smrečice, 2 do 3 m

visoke, toda brez korenin, tedaj tako, kakor maji o sv. telesu. Ko pa rojenje po-
neha, se smrečice odstrane. Da pa roji, posebno drugiči, ki se radi visoko vzdig-
nejo, bolj na smreke vlečejo, je nasvetovano, naj se pri smrečicah po ena ali dve
veji namažete z zmučkanimi mrtvimi maticami, in roj se naj rajše tja vsede, ker
ima veja matični duh. Kraj mora biti raven, ne močviren, ne blizu velikih rek
in bajerjev, čez ktere bi čebele letati morale; kajti veliko bi jih pri vetru utonilo;
ali mali potoček se jim prav dobro prilega, če tega ni, napravi bučelam korito, da
dobivajo njim neobhodno potrebno vodo; in da ne utonejo, položi vanj mah ali
drobno prevrtano deščico.

Nevarno je čebelnjak blizu sosedovega postaviti, če ima tisti tako lego, da bi
bučele čez tvoje svoj vzlet imele, ker bi se tvoje lahko navadile ropati.

Ker je smrad bučelam posebno zopern, ne sme se bučelno prebivališče blizu
hlevov in stranišč postaviti; ravno tako ne blizu potov, kjer se pogostoma vozi,
tudi ne blizu železnic, mlinov, fabrik, kajti po zimi, ko je zemlja zmrznjena, stresa
se pri vsakem vlaku zemlja daleč okoli, kar bučelam ni dobro. Bučele hočejo
posebno po zimi pri pokoji biti. Tudi dim, ki hlapi iz fužin apnene, opekarnic
ali jam, kjer lan tarejo, je bučelam močno nadležen in škodljiv. Pred čebelnjakom
se mora 20 do 30 korakov daleč prost izlet pustiti.

Kar zadene lego, kamor ima čebelnjak obrnjen biti, bučelarji še niso vsi ene
misli; samo to je gotovo, da je lego proti večeru najslabejša; kajti največ ploh
prihaja od te strani. Najbolje je, da čebelnjak tako postaviš, da v sredo med jutro
in poldne gleda; če pa gleda proti poldnevu, tedaj so čebele zavoljo prehude vro-
čine bolj lene; vendar v tej legi najrajše in zgodaj rojijo.

Čebelnjak naj bo od treh strani dobro zabiti in na enej strani naj bodo duri,
da se more od zadej s panji ravnati. Zavoljo tatov naj se sprednja stran s prek-
ljami (latami) tako zapre, da tat ne bo mogel nobenega panju vunkaj potegniti.

Kdor hoče panje čez zimo v čebelnjaku pustiti, naj ga pred mrazom zava-
ruje z vratni ali pa z zagrinjalom iz bičja ali ločja.

S.

Naši dopisi.

Izza Mžaklje. V zadnjem dopisu sem obljubil sporočiti, kako bo mesec mare
v drugej polovici svoje burke bril. Bil je neuljuden in nevaren našim čebelam. Z
njegovim neljubim in nepričakovanim snegom odnesel nam je zgodnje roje, ali pa
je prve še celo odnesel. Odprte čebele izvabilo je toplo opoldansko solnce na plah,
a snežna bliščoba jih je omotila in pocepale so v sneg. Pred nekaterimi čebelnjaki
bilo jih je kar črno. Škoda za nje! Dobro, da je pusti mare že minil. Za njim
nastopil je goljufivi april. Ta pokazal se je v začetku dobrega, kaj bo pozneje se
še ne vé. April je ves norčav, to že dobro vemo, gotovo bo tudi letos še svoje
burke uganjal ter nam tako veliko škodoval. Poskušati je že začel. Veliki teden
imamo, poleg tega pa tudi vedni strah pred novim snegom.

—lj—.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarkega in sadjorejskega društva za Kranjsko“. — Natianla Klein in Kovač v Ljubljani.